

Arrest

nr. 69 668 van 8 november 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 augustus 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juli 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 15 september 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. BELDERBOSCH, en van attaché L. EECKHAUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 17 maart 2008 en heeft zich op 26 augustus een derde keer vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 13 september 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 6 januari 2011.

1.3. Op 1 augustus 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 1 augustus 2011 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Afghanistan. U bent Pashoun en u verklaarde te zijn geboren in de provincie Wardak op 7 juni 1991. Op 21 maart 2008 diende u een eerste asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. U stelde Afghanistan te zijn ontvlucht nadat uw vader ontvoerd zou zijn door de Taliban. Op 9 september 2008 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat het geen geloof hechtte aan uw beweerde verblijf in Afghanistan. U diende geen beroep in tegen die beslissing. Op 6 februari 2009 diende u een tweede asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties op basis van dezelfde asielmotieven en zonder te zijn teruggekeerd naar Afghanistan. Op 11 januari 2010 nam het CGVS opnieuw een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U diende beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) die op 9 april 2010 de weigeringsbeslissing van het CGVS bevestigde. Op 26 augustus 2010 diende u een derde asielaanvraag in zonder België te hebben verlaten. Ter staving van uw derde aanvraag legde u twee documenten neer die zouden zijn uitgegeven door de lokale overheden en die zouden staven dat u uit Maidan Wardak afkomstig bent en problemen kende. U legde eveneens een enveloppe voor. Uw advocaat legde nog een brief van CAW De Terp voor waaruit blijkt dat u door hen begeleid wordt, en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Afghanistan, 17 December 2010".

B. Motivering

Het CGVS stelt vast dat u uw derde asielaanvraag baseert op dezelfde elementen als voorgaande asielaanvragen, namelijk uw vrees voor de Taliban nadat zij uw vader zouden ontvoerd hebben. In die optiek verwijst het CGVS dan ook naar voorgaande beslissingen waaruit blijkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijf in Afghanistan. Aldus acht het CGVS zich niet in staat om een duidelijk beeld te krijgen van uw recente verblijfplaats, uw levensomstandigheden en uw beweerde asielrelaas dat daarmee is verbonden waardoor het dan ook onmogelijk uw beweerde risico op vervolging of het reële risico op ernstige schade volgens de definitie van subsidiaire bescherming kan inschatten.

U legde nu bij uw derde asielaanvraag nieuwe documenten voor die echter niet van die aard zijn dat ze afbreuk zouden doen aan bovenstaande vaststellingen. Deze documenten, uitgegeven door lokale overheden op vraag van uw moeder, geven nergens aan wanneer u Afghanistan verliet. Ze kunnen aldus nergens het CGVS daaromtrent duidelijkheid verschaffen en vertonen een gesolliciteerd karakter. Bovendien is de inhoud tegenstrijdig aan uw verklaringen. Zo verklaarde u dat uw vader drie jaar geleden werd ontvoerd (zie gehoorverslag CGVS 06/01/2011 p.3 en vorige asielaanvragen). Echter staat in één van de door u neergelegde documenten vermeld dat uw vader werd ontvoerd ten tijde van het Taliban-regime, dat zoals algemeen bekend is ten val kwam in 2001 (zie vertaling toegevoegd aan het administratieve dossier in de groene map). Geconfronteerd met deze vaststelling, kon u enkel verklaren dat uw vader onder het regime van Karzai werd ontvoerd en dat dit misschien een vergissing is. Op basis van deze vaststellingen moet het CGVS opmerken dat de door u neergelegde documenten in geen geval uw asielrelaas staven, wel integendeel. Ze geven bovendien evenmin aan wanneer u Afghanistan verliet. Tenslotte legde u opnieuw tegenstrijdige verklaringen af aangaande de ontvoering van uw vader. Zo verklaarde u in eerste instantie dat uw vader werd ontvoerd toen u niet meer op school zat (zie gehoorverslag CGVS 06/01/2011 p.3). Nadien verklaarde u dat u pas ná de ontvoering van uw vader met de school stopte (zie gehoorverslag CGVS 06/01/2011 p.5). Op basis van bovenstaande bevindingen dient het CGVS dan ook vast te stellen dat u er niet in slaagde om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. "

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift uitdrukkelijk vermeldt dat hij beroep aantekent tegen de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en dat hij dit uitwerkt aan de hand van een aantal grieven waarin hij de motieven van de bestreden beslissing aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt en poogt te verklaren of te weerleggen. Derhalve blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker zich in deze beroept op de schending van de materiële motiveringsplicht.

2.2. Verzoeker voert aan dat men niet zonder meer een derde asielaanvraag kan afwijzen omdat de twee vorige werden afgewezen, dat elke asielaanvraag op zijn eigen merites moet worden beoordeeld en dat hij wel degelijk nieuwe documenten en elementen heeft naar voor gebracht die wijzen op zijn verblijf in Afghanistan. Hij meent dat deze documenten wel degelijk aangeven wanneer hij Afghanistan verliet, en dat ze in elk geval aantonen dat zijn moeder in Afghanistan verblijft. Wat betreft de tegenstrijdige verklaringen, vermeldt verzoeker dat zijn moeder waarschijnlijk een periode van grote activiteit van de Taliban foutief heeft omschreven als *“tijdens het bewind van de Taliban”* en heeft hij de vraag over zijn schoolgaan ten tijde van de ontvoering van zijn vader verkeerd begrepen, zodat het slechts om een schijnbare tegenspraak gaat.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag verworpen omdat (i) hij zich op dezelfde elementen als de voorgaande asielaanvragen baseert, en in die optiek het CGVS verwijst naar de voorgaande beslissingen waaruit blijkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde verblijf in Afghanistan en het CGVS zich niet in staat acht om een duidelijk beeld te krijgen van zijn recente verblijfplaats, zijn levensomstandigheden en zijn beweerde asielrelaas dat daarmee is verboden waardoor het dan ook onmogelijk is zijn beweerde risico op vervolging of het reële risico op ernstige schade volgens de definitie van subsidiaire bescherming kan inschatten, (ii) de nieuwe documenten die verzoeker nu voorlegt, niet van die aard zijn dat ze afbreuk zouden doen aan bovenstaande vaststellingen omdat ze nergens aangeven wanneer verzoeker Afghanistan verliet en de inhoud tegenstrijdig is aan zijn verklaringen en (iii) hij opnieuw tegenstrijdige verklaringen aflegt aangaande de ontvoering van zijn vader.

2.4. In de mate verzoeker meent dat men niet zonder meer een derde asielaanvraag kan afwijzen omdat de twee vorige werden afgewezen en elke asielaanvraag op zijn eigen merites moet worden beoordeeld en verzoeker wel degelijk nieuwe documenten en elementen heeft naar voor gebracht, wijst de Raad erop dat geen enkele wetsbepaling verbiedt dat in het kader van een meervoudige asielaanvraag uitspraak wordt gedaan mede op basis van gegevens die in het kader van de eerdere asielaanvraag/vragen bekend waren. Overigens blijkt uit de bestreden beslissing dat de commissaris-generaal, naast een verwijzing naar de reden van de weigeringsbeslissing in de eerdere asielaanvragen, ingaat op de nieuwe elementen die verzoeker aanbrengt in het kader van zijn derde asielaanvraag.

2.5. Na lezing van het administratief dossier, stelt de Raad vast dat verzoeker zijn voorgehouden vrees voor vervolging steunt op dezelfde elementen zoals aangehaald in het kader van zijn eerste en tweede asielaanvraag. Zonder verzoekers vorige asielaanvragen opnieuw te beoordelen – hetgeen overigens niet de bevoegdheid is van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen – stelt de Raad vast dat in arrest nr. 41 488 van 9 april 2010 het volgende wordt gesteld: *“De Raad stelt vast dat verzoekers eerste asielaanvraag werd afgewezen omdat uit de beslissing van de Dienst Voogdij van 18 april 2008 blijkt dat hij zich jonger voordoet dan hij werkelijk is en hij aldus de Belgische asielinstanties omtrent zijn leeftijd trachtte te misleiden, het bevreemdend is dat zijn identiteitskaart zou zijn afgegeven in zijn afwezigheid, zijnde na zijn vertrek uit Afghanistan, uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier hoe dan ook blijkt dat corruptie bij het verkrijgen van civiele documenten (waaronder identiteitsdocumenten) in Afghanistan wijdverbreid is en documenten in de praktijk op niet reguliere wijze kunnen worden verkregen en op basis van verzoekers verklaringen geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde recente vertrek uit Afghanistan. Deze laatste overweging steunt inzonderheid op de vaststellingen dat (i) verzoeker niet in staat blijkt te zijn om de Afghaanse kalender consequent toe te passen, ondanks zijn bewering vier jaar school te hebben gelopen en tot recent in Afghanistan te hebben gewoond, (ii) hij verkeerdelijk stelde dat Kandahar een buurprovincie is van Wardak en hij slechts drie van de vijf buurprovincies van Wardak kon noemen, (iii) hij zich slechts één verkiezing kon herinneren terwijl er de laatste jaren in Afghanistan tweemaal verkiezingen werden gehouden, zijnde de presidentsverkiezingen in 2004 en de parlementsverkiezingen in 2005, en hij bovendien verkeerdelijk aangaf dat Karzaï tot koning werd verkozen en niet kon vertellen of zijn ouders al dan niet waren gaan stemmen bij die verkiezingen, (iv) hij zelfs niet bij benadering kan vertellen hoe lang de Russen in Afghanistan verbleven, terwijl verzoeker nochtans verklaarde dat hij vier jaar school liep waarbij hij werd onderwezen over de Russische invasie, (v) hij verschillende namen van mensen van de Taliban kan noemen maar enkel Karzaï en de gouverneur van Wardak kon benoemen wanneer hem gevraagd werd naar belangrijke mensen van het huidige regime, (vi) hij naast Taliban en “Hezb e Haraka” geen andere politieke partijen blijkt te kennen, (vii) hij weliswaar aangaf dat er nu wel radio en televisie zijn in Afghanistan maar geen namen kon geven van presentatoren of programma’s, (viii) hij geen enkele buitenlandse hulporganisatie kan opnoemen die in Kabul actief is, (ix) hij zelfs niet ongeveer kon*

aangeven wat het salaris van zijn vader was, (x) hij op geen enkele wijze enig document of iets anders heeft kunnen voorleggen om zijn beweerde recent vertrek uit Afghanistan te kunnen staven en (xi) hij meermaals aangaf dat hij het regime van de Taliban als een goede periode te beschouwde en hij de Taliban als “goede mensen” zag, hetgeen bevreemdend is daar de Taliban later zijn vader zou hebben ontvoerd. Verzoeker baseert zich in zijn tweede asielaanvraag op hetzelfde relaas, voorgehouden in zijn eerste asielaanvraag. De Raad ziet niet in om welke reden een herhaling van dezelfde ongeloofwaardige asielmotieven, zonder objectieve bewijzen, in een opeenvolgende asielaanvraag erop zou wijzen dat deze motieven wel degelijk geloofwaardig zouden zijn. De door verzoeker in het kader van huidige asielaanvraag bijgebrachte documenten vermogen immers niet de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn recent verblijf uit Afghanistan en bijgevolg van zijn asielmotieven die hiermee onlosmakelijk zijn verbonden, te herstellen.”

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus, oordeelde de Raad het volgende: “Aangezien om hoger vermelde redenen geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde onafgebroken verblijf in Afghanistan en dienvolgens evenmin geloof kan worden gehecht aan de door hem aangehaalde vrees voor vervolging, kan hij zich ook niet langer kan steunen op de elementen die aan de basis liggen van zijn vluchtrelaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Daar verzoeker zijn recent verblijf in Afghanistan niet aannemelijk kan maken, is het bovendien vrijwel onmogelijk om een correct beeld te krijgen van zijn verblijfsplaatsen en leefsituatie de laatste jaren voor zijn beweerde vertrek. Dienvolgens is het evenzeer onmogelijk een correct beeld te krijgen van een eventuele nood aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.”

2.6. De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een meervoudige asielaanvraag, de beslissing met betrekking tot de eerdere asielaanvragen nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen.

In tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in het verzoekschrift, vermogen de voorgelegde documenten niet de appreciatie in het arrest 41 488 van 9 april 2010 te weerleggen of te ontkrachten. Immers, de Raad benadrukt dat aan voorgelegde documenten slechts objectieve bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Documenten hebben enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen en toont verzoeker met twee documenten uitgegeven door de lokale overheden niet aan dat hij afkomstig is uit Maidan Wardak gelet op het vastgestelde manifest gebrek aan kennis over Afghanistan, noch dat zijn moeder in Afghanistan verblijft. Waar verzoeker in het verzoekschrift stelt dat de Taliban ook tijdens het regime van Karzai, en tot op heden, zeer actief zijn in Afghanistan en “dat daarom zijn moeder waarschijnlijk een periode van grote activiteit van de Taliban foutief heeft omschreven als ‘tijdens het bewind van de Taliban’”, herhaalt de Raad dat aan dergelijke documenten slechts objectieve bewijswaarde kan worden toegekend indien een coherent relaas wordt ondersteund, wat in casu niet het geval is. De enveloppe waarin de documenten zouden zijn verstuurd is afgestempeld in Kabul en bewijst niet in het minst verzoekers afkomst uit Maidan Wardak of het verblijf van zijn moeder in Maidan Wardak.

2.7. In de mate verzoeker betoogt dat de vastgestelde tegenstrijdigheid slechts een “schijnbare tegenspraak” is, wijst de Raad erop dat aan het opgediste relaas van verzoeker, namelijk dat hij Afghanistan zou hebben verlaten na de ontvoering van zijn vader door de Taliban, geen enkel geloof kan worden gehecht vermits hij zijn verblijf en aanwezigheid in Afghanistan niet aannemelijk heeft gemaakt, zodat de “schijnbare tegenspraak” niet relevant is.

2.8. De Raad stelt vast dat verzoeker in fine om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verzoekt op grond van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. De Raad wijst op artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet waaruit afgeleid dient te worden dat regionale verschillen omtrent de

veiligheidssituatie in het land van herkomst in aanmerking dienen genomen te worden bij de beoordeling voor het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade. Derhalve is het noodzakelijk dat verzoeker zijn afkomst uit Wardak/Afghanistan aannemelijk maakt zodat kan worden nagegaan of de betrokkene nood heeft aan internationale bescherming. Aangezien het onmogelijk is een correct beeld te krijgen van verzoekers verblijfplaatsen in of buiten Afghanistan en zijn leefsituatie de laatste jaren, is het dienvolgens onmogelijk een correct beeld te krijgen van een eventuele nood aan subsidiaire bescherming.

2.9. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht november tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS